

La senyora vicepresidenta primera:

Gracias, señora Hernández.

Conseller, quan vullga.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Senyoria, no pot vosté ni imaginar-se..., no pot imaginar-se el canvi espectacular que ha significat, inclús en la química entre els nostres tècnics i els tècnics de la Comissió Europea pel que fa a entendre's en coses de tots els nivells, dels més alts als més baixos. Un canvi de clima brutal. Òbviament, perquè, com ha dit vosté molt bé, ha retornat la confiança en esta administració.

La Comunitat Valenciana estava vista com un petit monstre des del punt de vista de l'administració, de tot eixe tipus de coses. I, ara, evidentment es veu com una administració col·laborativa i col·laboradora.

I és interessant, és interessant que haja sigut triada la Comunitat Valenciana, junt amb Andalusia, Llombardia i Piemont, com a banc de proves per a estudiar l'impacte social de mesures de suport per a millorar l'activitat econòmica i social.

És simptomàtic, perquè és que n'hi han moltes regions en Europa, ¿eh?, i n'han seleccionat quatre, i una d'eixes quatre som nosaltres. Imagine's si això és un bon exemple del canvi d'atmosfera que hi ha.

Com sap vosté molt bé, els dos fons creats es nodriran parcialment dels fons Feder i del Fons Social Europeu assignats als programes operatius respectius de la Comunitat Valenciana 2014-2020, i serviran per a injectar liquiditat a les pimes, afavorir l'emprenedoria i ajudar les persones aturades a retornar al mercat laboral.

En este sentit, els fons de fons, els dos fons de fons pretenen obrir alternatives per a millorar les condicions de finançament de les empreses i de les entitats d'economia social, on s'inclouen cooperatives, empreses de treball associat, societats laborals, organitzacions no lucratives..., totes entitats amb el denominador comú de la dificultat d'accedir als canals tradicionals de finançament, com vosté pot imaginar, perquè el sector privat en això és molt..., és molt mirat en els seus propis interessos.

El projecte es va iniciar el setembre passat i té una duració prevista de dotze mesos, al llarg del qual s'analitzen exhaustivament les alternatives de mercat que existixen i pel que fa als instruments financers innovadors.

Es fa, en eixe temps, un estudi en profunditat del mercat d'instruments financers que existixen per al sector social, no sols en les regions del projecte, sinó també en tot l'àmbit comunitari.

També es desenvolupen les capacitats amb programes de formació per a les entitats participants, per tal que puguen aprofundir en el disseny d'instruments innovadors en els respectius programes regionals.

I es sensibilitza –i açò és molt important– els agents locals, grups d'interés i la societat en conjunt sobre els beneficis que

aporta l'economia social per a recolzar les oportunitats laborals dels col·lectius que troben més dificultats per a poder desenvolupar-se en l'economia convencional.

Pel que fa a atribuir un significat a la decisió que ha pres una altra administració sempre és complicat i subjectiu. És obvi, és obvi, ja li ho he dit a vosté que implica que la nostra iniciativa ha estat valorada innovadora pel que fa a l'ús dels fons europeus i que la Comissió Europea considera d'interés estudiar-ne l'efectivitat.

Més enllà d'això, ¿quines altres lectures podem fer-ne? Pensar que suposa un recolzament de la gestió que l'actual Consell fa dels fons europeus. Ara s'analitza l'impacte de les mesures per les quals es canalitzen els diners; abans s'escorcollava on anaven a parar els diners i, com que no se'ls trobava o es trobava que havien anat a llocs inapropiats, es bloquejaven els pagaments, s'obligava a (*inintel·ligible*) ... despeses i, fins i tot, s'imposaven sancions.

I una segona lectura que podem fer és que, afortunadament, el govern valencià i la Comissió Europea estem en sintonia, ja li ho he dit, d'allò que ha de ser la gestió dels fons europeus.

El govern del botànic va posar les persones com a prioritat en les seues polítiques, i la decisió de la Comissió Europea d'estudiar la nostra iniciativa, amb altres poques regions, també incidix en la preocupació de l'impacte de les polítiques sobre les persones...

La senyora vicepresidenta primera:

Conseller...

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...amb la qual cosa sembla que, a poc a poc, es recupera l'esperit de Jean Monnet, que deia que l'objectiu de la Unió Europea no era col·ligar estats sinó unir persones.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, conseller.

Anem a passar a la pregunta número 1.315, que formula la diputada Maria Josep Ortega, del Grup Parlamentari Compromís, a la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Quan vullga, senyora Ortega.

La senyora Ortega Requena:

Gràcies, presidenta.

Senyora vicepresidenta, l'última vegada que li vaig plantejar una pregunta en seu parlamentària va ser per parlar sobre el Decret 62 del 2017, pel qual s'establix el procediment per a reconèixer el grau de dependència de les persones i l'accés al sistema públic dels serveis i prestacions econòmiques.

Este decret, que es va aprovar l'any passat, va suposar, com parlàrem, la retornada dels drets de valencians i valencianes en matèria de dependència.

Un decret que de veritat garantix la cobertura real, i que les dades demostren que el problema d'anys enrere no era que no es podia, sinó que no es volia.

A l'inici de la legislatura, ens trobarem 45.000 persones sense atendre i 50 mesos de retard en la valoració de l'atenció a la dependència. Les últimes xifres ens indiquen que ara s'atenen 58.957 persones.

Però hui vull parlar del servei d'ajuda a domicili, el SAD. Un dels serveis del decret de dependència que, amb el nou model social del govern del botànic, s'ha transformat en un servei amb una eficàcia real per a valencianes i valencians, amb una cobertura que realment pot arribar a totes les persones i famílies que ho necessiten.

I és que el que passava abans era que si els ciutadans sol·licitaven una ajuda per al familiar o persona cuidadora del dependent es trobaven amb un model d'abandó del Partit Popular, que li ho negava.

Únicament, els oferia la possibilitat d'acollir-se al SAD. Una possibilitat que per a molts no era accessible per falta de mitjans econòmics, perquè havien de pagar ells i esperar que arribara l'ajuda de l'administració. I molts evidentment no s'ho podien permetre. Així, d'esta manera, es quedaven fora precisament els que més ho necessitaven.

En 2016, els valencians i valencianes van recuperar este servei. Van recuperar el dret a rebre l'atenció que necessitaven dins del seu entorn familiar, sense haver de traslladar la seua residència o renunciar a qualsevol ajuda.

A més, el no poder optar a les ajudes SAD, les ajudes per al cuidador no professional van quedar bloquejades durant dos anys pel real decret del govern central. Això, també afortunadament, ho hem recuperat.

Però el que crec que és més important és que ara totes aquestes ajudes són compatibles. Els familiars cuidadors no han de deixar els seus treballs, poden compatibilitzar amb les prestacions dels cuidadors no professionals i amb el servei d'ajuda a domicili.

La compatibilitat de la prestació dels cuidadors no professionals amb l'ajuda a domicili és fonamental per garantir el benestar de les persones amb dependència, per garantir que reben l'atenció que requereixen, per ajudar les famílies a fer-ho possible sense que això supose un perjudici greu per a les persones.

Són molts, conseller, els qui en els últims anys han hagut de renunciar als seus treballs, reduir-se les jornades o invertir quantitats importants dels seus ous per poder garantir pel seu compte esta atenció.

I moltes d'estes persones precisament són dones. Dones que van haver de deixar-se la seua feina, demanar reduccions de jornada, la qual cosa suposa un greuge en la seua situació econòmica en vore reduïts els seus salaris.

Però això no implica que amb una ajuda econòmica siga suficient, no significa que no necessiten ajuda per a cuidar els seus familiars, per a atendre'ls, alçar-los, garantir la seua mobilitat, potenciar la seua autonomia o poder atendre les seues necessitats personals.

Pensar únicament la falta d'estes dues ajudes és desco- nèixer totalment la realitat de les famílies en situació de dependència.

Senyora vicepresidenta, vull agrair-li especialment esta mesura, que encara que a alguns els puga semblar xicoteta o de poca transcendència, o innecessària en el seu moment, per a les famílies ha suposat un respir, un descans.

Per tot això, senyora consellera, des del Grup Parlamentari Compromís volem saber: ¿quines mesures ha desenvolupat la Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives per a actualitzar els centres i els recursos destinats a l'atenció de persones en situació de dependència respecte del servei d'ajuda a domicili o SAD?

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Ortega.

Senyora vicepresidenta, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Bona vesprada, senyories.

Gràcies per la pregunta, senyora Ortega.

Com molt bé sap vosté, este servici s'emmarca dintre de la Llei 39/2006 i, també, d'eixe decret al qual vosté ha fet referència.

Amb la finalitat d'introduir determinades modificacions en el procés de reconeixement de la dependència i la concessió de les prestacions corresponents, així com els efectes econòmics retroactius –molt important dintre d'un sistema que va estar completament abandonat, com vosté ha dit– i obtenir la màxima eficàcia i celeritat –sobretot celeritat– en la tramitació dels expedients, es va publicar el Decret 62/2017, de 19 de maig, precisament encaminat a establir el procediment per a reconèixer el grau de dependència i l'accés al sistema públic, tant de servicis com de prestacions econòmiques.

Quant a l'ajuda a domicili, este decret estableix la possibilitat de prestació del mateix per dues vies: una, a través de la prestació vinculada als serveis d'ajuda a domicili –SAD–, o bé directament a través d'un servei públic.

Respecte a la prestació econòmica vinculada al servei d'ajuda a domicili, d'acord amb la normativa que hem citat, és necessari que les empreses prestadores dels serveis estiguen acreditades –òbviament– específicament per a atendre a persones en situació de dependència.

Esta acreditació exigeix el compliment de determinats requisits: comptar amb personal adequat i format, tindre el projecte d'intervenció, tindre una assegurança de responsabilitat civil, comptar amb els mitjans materials necessaris, disposar de locals per a la coordinació dels serveis, compromís de publicitar els preus i complir amb les seues obligacions davant d'hisenda i de la seguretat social.

El llistat d'empreses acreditades queda publicat en el portal de la conselleria perquè els usuaris puguen optar a ell, i puguen optar per aquella que consideren més adequada, amb la garantia que la mateixa complix amb els requisits mínims exigits per la normativa vigent. És a dir, que sàpiguen, tinguen la seguretat que estan acreditades.

Així mateix, els imports establits en el Decret 62/2017 garantixen a la persona beneficiària la possibilitat que la prestació cobrisca la totalitat del servei realitzat segons el grau de dependència reconegut.

A data 1 de febrer de 2018, un total de 4.827 persones tenen resolt el seu expedient de dependència amb una prestació vinculada al servei d'ajuda a domicili.

Però com que a més estem en la ferma defensa dels serveis públics i de la perspectiva d'un nou model social, l'objectiu prioritari des d'esta conselleria és obtenir el servei d'ajuda a domicili com un servei públic, no com la prestació vinculada, prestat directament per les administracions competents i des de la màxima proximitat a la ciutadania. Per això, a la fi de l'any 2017 s'ha impulsat un programa d'implantació progressiva del SAD per a persones en situació de dependència com a servei municipal, és a dir, com a servei públic, garantint així una major activitat del procediment i una atenció més personalitzada.

En 2017 van fer el projecte pilot. El servei d'ajuda a domicili municipal s'ha implantat en cinc entitats locals de la Comunitat Valenciana: dos, en la província d'Alacant, Aspe i Petrer; un, en la província de Castelló, la Vall d'Uixó; i dos en la província de València, Benifaió i en el Rincón de Ademuz. En el Rincón de Ademuz comptem amb la col·laboració de la Diputació de València. Comptabilitzant a final d'any un total de 44 persones usuàries de SAD en situació de dependència en estos projectes pilot, amb un pressupost de 55.000 euros.

I durant 2018 tenim la previsió d'ampliar el servei a les localitats amb una població entre 10.000 i 20.000 habitants. És a dir, quan acabe l'any les poblacions entre 10.000 i 20.000 habitants tindran servei d'ajuda a domicili públic, municipal. Això comprén un total de 45 municipis: 17 a Alacant, 7 a Castelló i 21 a València. Per al seu finançament s'ha pressupostat 1,5 milions d'euros. I amb esta implantació seguim amb el propòsit primer del pacte del botànic que és rescatar persones. I a més, en una pregunta que després contestaré al senyor Alberto García, vorà que esta és una d'estes prestacions molt importants perquè afavorix l'autonomia personal i afavorix que les persones puguen estar en casa, perquè és compatible amb altres serveis, com puga ser un centre de dia, centre ocupacional, etcètera. I aixina complim amb eixa obligació...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora vicepresidenta.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...de donar un servei de qualitat a les persones en situació de dependència. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies.

Passem a la pregunta número 1.247, que formula el diputat Francisco Javier García a la consellera de justícia, administracions públiques, etcètera.

Senyor García, quan vullga.

El senyor García Latorre:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyora consellera.

Mire, la Declaració del Mil·lenni de les Nacions Unides, una declaració de valors, principis i objectius per a l'agenda mundial del segle XXI va incidir en l'any 2000 en la responsabilitat dels governs en aconseguir la dignitat humana, l'equitat i la igualtat, establint, entre els seus objectius principals, assolir la igualtat entre hòmens i dones en 2015. Era un objectiu del 2000 que se pretenia fer per a 2015 i han transcorregut més de quinze anys.

És evident que malauradament estem molt lluny d'aquest objectiu en particular. Però cal no oblidar que des de l'àmbit autonòmic i municipal també tenim eines i possibilitats per treballar a favor d'aquest objectiu vital també per a la societat valenciana. I en eixe sentit moltes administracions i ajuntaments estan treballant en eixe camí.

El nostre ordenament jurídic ha desenvolupat el dret fonamental d'igualtat de dones i hòmens en consonància amb les disposicions internacionals sobre drets humans. La Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea disposa que la igualtat de dones i hòmens i l'eliminació de les desigualtats entre ambdós constitueix un objectiu de caràcter transversal que ha d'integrar-se en totes les polítiques i accions de la unió i dels seus estats membres.

El nostre marc autonòmic, l'Estatut d'autonomia del País Valencià, disposa en l'article 10 que l'articulació de La Generalitat se centrarà primordialment, entre altres, en la igualtat de drets d'hòmens i dones en tots els àmbits i, en particular, en matèria d'ocupació i de treball.

En el seu article 11 també estableix que La Generalitat vetlarà perquè les dones i els hòmens puguen participar plenament en la vida laboral, social, familiar i política sense discriminacions de cap tipus i en igualtat de condicions, garantint en este cas la conciliació de la vida familiar i laboral.